

NØVN

Sverre Midjord farin

Svært var nú at frætta deyðsboðini av mínum góða vini og samstarvsfelaga ígjøgnum fleiri áratíggjur, Sverre Midjord. Hansara so sterka hjartað, sum eitt langt lív hevur bankað so fast fyri heimstaðnum, ítróttini og teimum á niðastu rók, orkaði ikki meira. Mánanáttina takkaði hann fyri seg her á fold, 83 ára gamal og mettur av døgum.

Sverre var eitt av hesum menniskjunum, eg altíð havi vitað um og mestsum altíð havi kent. Sjálvur eri eg føddur og fyrstu árinu uppvaksin í Trongisvági, so jørðildið var umleið tað sama, og illa hevur tann fylgt við og lurtað eftir har suðuri, sum ikki hevur hoyrt navnið og kenst við mannin, tí sera sjónskur var Sverri í nærumhvørvinum. Ikki var hann stórur á vøkstri, men persónligheitin var størri enn tær flestu.

Seinni komu vit at samstarva á fleiri økjum, og serliga í Ítróttasambandi Føroya høvdu vit eina drúgva tíð saman. Har untist mær at uppliva hetta serstaka menniskjað, ið ikki ræddist at hava eina meining um tingini og at halda fast um hana, og tað var ikki hansara stíllur at tosa uttanum ella aftanfyrir, tí hevði hann okkurt at siga, so bleiv tað sagt í tøkum tíma og á røttum stað. Sverre var trúgvasti og drúgvasti samstarvsfelagi, tú kundi ynskja tær, tí ongantíð vart tú í iva um, hvar tú hevði hann.

Fyrst og fremst var tað borðtennis, ið var hansara ítróttagrein,

men eisini í hondbólti og fótíbólti royndi hann seg, og yvirhøvur hevði hann stóran alsk til felagslív. Eingin ivi er um, at Sverre hevur gingið undan og eigur sín stóra lut í, at borðtennis sum ítróttagrein hevur hórað undan og fingið fótin fastan her á landi – mest sum undangongumaður í TBF, men eisini í borðtennis sum heild og sum virkin spælari langt upp í árinu. Eisini í fótíbólti tók hann mangt takið sum bæði formaður og venjari í TB, og kanska tey fægstu vita av, at hann eisini var føroyameistari í hondbólti við TB.

Í meira enn hálvan mansaldur var hann virkin í Ítróttasambandi Føroya, har hann í samfull 40 ár

sat í stjórnini, harav tey 25 sum varaforseti. Øll hesi mongu ár var hann við til at fremja og uppliva stórar broytingar, og hann var ikki bara vitni til ta ovurstóru menning, føroysk ítrótt hevur upplivað, men var í mongum førum eisini beinleiðis orsøkin til, at tingini komu at venda rætta vegin. Hansara partur lá ikki eftir, tí ongastaðni var hann hálvur, har hann hevði bjóðað seg fram ella fingið álit latið upp í hendurnar.

At vinna børnunum og ungdominum bestu umstøður at iðka ítrótt, var eitt lívlangt hjartamál, ið Sverre vildi gera alt fyri at røkka, og tí er heldur einki at siga til, at hann fyri sítt ágrýtni og sín

eldhuga fekk øll tey heiðursmerki, Ítróttasambandið letur eldsálum. Soleiðis fekk hann silvur- og gullnál, umframt gullmerki við bjálka, og eisini fekk hann heiðurskross Ítróttasambandsins fyri stóra arbeiði sítt til frama fyri føroysku ítróttafjøldina.

Eisini á øðrum økjum untist mær at samstarva við Sverre, og nevast kann í løgtingsarbeiði og politikki annars, har hann mangan var hollur í ráðum og góður í ávikum. Fyrst og fremst var hann tann vælmeinti vinurin, ið bæði kundi leggja hondina á økslina og lyfta fremstafingur, og aftur har kom tað frá hjartanum, tá hann hevði okkurt at siga. Ikki so sjáldan dugdi hann at seta orð á tað, meinigi førøyingurin hugsaði, og helt hann seg hava eina góða søk, fór hann ígjøgnum bæði eld og vatn fyri at røkka á mál, so fáur politikari man sum Sverre hava verið ein sannur fólksins maður.

Øll tey politisku álitisstørv, hann fekk at røkja, siga ikki so lítið um dugin, ið var í honum. Hatta ordni jeg,« var eitt slagorð, sum veruliga vísti, at her var talan um ein mann, ið ikki bara tosaði um tingini, men legði ítøkiligar gerðir aftrat. Samfull 17 ár sat hann sum borgarstjóri á Tvøroyri, har hann átti býráðssess í næstan 40 ár, eins og hann sat í Løgtinginum í tilsamans eini 20 ár, og sagt hevur verið um Sverre, at bæði í lokalpolitikki og landspolitikki var hann ein av

teimum, ið stóðu høgt í metum millum manna – bæði hjá samdum og ósamdum.

At Sverre var tvøramaður – og ikki minst Valari – av heilum og fullum huga, var eingin sum helst ivi um, og sum fáur hevur hann vart býin og staðið við hond og fót alla sína tíð, bæði í orð og í tal. Hann tordi at seta sær høg mál og tí hepnadist honum eisini at røkka meira, enn mangur í hansara stóðu annars vildi havt megnað. Ikki, tí hann vildi seta varðar eftir seg sjálvan, men tí hann fremst av øllum var eitt menniskja við stórum samfelagssinni og eini tráðan eftir, at rættvísi skuldi valda, so eingin varð settur eftir.

Nú er Sverre ikki meira og tað er kvirt á Sornhúsvegi. Vit eru mong, ið koma at sakna henda merkisverda mann, tí hann var sín egin og setti fegin seg sjálvan til vikis, kundi hann hjálpa øðrum, og tað verður lógið ongantíð aftur at skula hoyra málið í honum. Sum eg segði at byrja við, hevði hann eitt stórt hjarta, og tað eru vit mong, ið hava notið gott av millum ár og dag, tí betri vin kundi eingin ynskt sær. Saknur verður í tær, góði Sverre, og tú fert altíð at liva í minni mínum sum eitt menniskja, ið setti síni spor og altíð legði nakað eftir seg, ið onnur kundu njóta gott av. Hvil í friði, kæri vinur.

Heðin Mortensen

Minningarorð um okkara elskaðu ommu og abba, Dusina og Gotfred Joensen

Abbi tú fórt heim til Jesus pápa 28.02.14, og tú omma 14.05.16. Góðu omma og abbi, tit bæði hava havt stóran týdning í okkara lívi. Tit hava lært okkum nógv um lívið, og um at vit altíð skulu leggja alt í Harrans hendur. Tit lærdu okkum um Jesus pápa, og altíð at fylgja honum. Omma, altíð vælsignaði tú okkum, tá ið vit fóru út ígjøgnum dyrnar. Tit hava altíð verið góð við okkum og stuðlað okkum á okkara lívsleið. Eftir at abbi fór heim til Jesus pápa, var tað sera trist hjá tær omma. Tú saknaði abba sera nógv, og tað gekk ikki ein dagur, hvar tú ikki græt ella tosaði um abba. Omma, altíð hevur tú ringt til okkara, um tað gingu nakrir fáir dagar, hvar tú ikki sást okkum, fyri at vita hvussu gekst. Abbi, altíð var tað so hugnaligt at síggja teg standa í úthúsinum og gera døgurða.

Tú vart altíð so práttingsamur og skemtingarsamur abbi. Dámdi væl at seta teg niður og fáa tær kaffi saman við okkum, og práta,

ímeðan omma stákaðist, og eftir at tú nakrar ferðir hevði rópt á hana, um at koma at seta seg niður saman við okkum, so kom omma. Tit dámdu sera væl at ganga túrar saman, oman á keiina, inná Giljanes, og eru tað nógv sum minnst tykkum fyri tað. Tit vóru eitt fyrimyndarliga fitt og dámligt par, og fingi tit eitt langt og gott lív saman. Vit hava nógv góðar løtur at minnst afturá saman við tykkum. Takk fyri nógv góðar løtur úti í náttúruni. Túrar norður á Fjallavatn, velting, í hoyna, í havanum og heintað ber, rabarbur o.a. Tað var so stuttligt at vitja tykkum í havanum, sum tit passaðu so væl. Hugnaligt at sita har saman við tykkum, fáa sær pannukøkur og drekkamunn. Tit vóru bæði sera arbeiðssom, alt var altíð so ordiligt og væl passað rundanum tykkum, men hóast tað, so høvdu tit altíð tíð til okkum ommu- og abbað. Nú eru tit bæði heima í Himmalinum, saman við pápa okkara, sum vit

øll mistu alt ov tíðliga einans 44 ára gamal. Tað tók tykkum hart at missa hann, og høvdu tit sera nógv umhugsni og allan kærleika, sum tit hava givið okkum øll okkara barnaár og vaksnalív. Saknurin er sera stórur eftir tykkum. Vit fara altíð at minnst tykkum fyri alt tað góða, sum tit hava gjørt og givið okkum. Vit fara altíð at elska tykkum, og tit eiga eitt stórt pláss í okkara hjørtum.

Linda, Durita, Anna Elisabeth og Fróði